Prije sto godina rodio se prvi predsjednik Republike Hrvatske. Subota, 14. svibnja 2022. godine, obilovala je mnogim događajima. Tako su drugi događaji zasjenili proslavu 100-tog rođendana Franje Tuđmana i tako, da nije bilo HDZ-a, ova bi subota bila poput drugih subota. Od Blajburških žrtava do Petrove gore. Od mimohoda za život do njegovog osporavanja.

Obilježavanje stogodišnjice rođenja prvog hrvatskog predsjednika nije moglo proći bez tenzija. Kao što je kazao predsjednik Hrvatskog sabora Gordan Jandroković svi ostale proslave stogodišnjice rođenja prvog hrvatskog predsjednika su nebitne – bitna je jedino i samo proslava u Lisinskom u organizaciji HDZ-a. Tako su hadezeovci iznova potvrdili svoju tvrdnju kako je HDZ stvorio hrvatsku državu – ostali su nebitni. Ocjena obilježavanja u Zagrebu i Vukovaru pokazuje do kuda je došla najavljena transformacija politike Â koju je najavio premijer Andrej Plenković, postavši predsjednikom HDZ-a.

Proslava u Zagrebu bila je u maniri bivšeg sustava jedan vođa, jedna volja, jedna vizija, jedna politika, jedna sreća, jedna stranka. Sve je ostalo nebitno. Bilo je tu zastava, bilo je tu zastavica, bilo je pokušaja novih „europskih“ aranžmana HDZ-ovih pjesama koje su morale zvučati, što nije uspjelo, tako umjetnički, da ne kažem otmjeno, kako bi pokazali svijetu da je HDZ otmjena stranka u lakiranim cipelama, smokingu i bijelim rukavicama. Sve je moralo proći po mjeri Bruxellesa. Na žalost pojavili su se tehnički problemi pa, usprkos naporima, smo ostali na Balkanu u Balkanskoj krčmi.

Televizijske kuće su se trudile podržati Andreja Plenkovića ali, one komercijalne, nisu mogle odoljeti izazovu „divljine“ kako bi pokazali da Franjo Tuđman nije tako velik i značajan kako to tvrdi HDZ. Nema problema, to je naš premijer znao i prije današnjih informativnih emisija. Zato je javna televizija bila na crti politike HDZ-a. To smo očekivali, ali javna televizija je mogla dati više, puno više. Zašto nije to učinila Â pitanje je na koje odgovor može dati premijer i predsjednik vlade Andrej Plenković. Ako sve pripadne pokojnom predsjedniku Tuđmanu tada će manje ostati njemu. To bi bilo ipak previše. Zato je premijer jasno kazao kako je, po njegovom mišljenju, predsjednik Tuđman najznamenitija hrvatska povijesna ličnost. Nije kazao, a trebao je, kako je predsjednik Tuđman usprkos svim svojim manama učinio važan iskorak i poveo hrvatske građane u pravcu samostalnosti. Važno je kazati kako je premijer Andrej Plenković kazao da je Hrvatska ostvarila sve strateške ciljeve. Običan hrvatski građanin, čak ne onaj koji kopa po kontejnerima, misli drugačije. Znajući da će ga oporba „razapeti na križ“ ponovio je izjavu Tuđmana kako je cilj da budemo još sretniji i živimo u još većem blagostanju. Usput je spomenuo demografske probleme. Bilo je to više reda radi nego što je to bitno pitanje za njegovu vladu. Centralno obilježavanje stote godišnjice rođenje predsjednika Franje Tuđmana pokazalo je kako postoji više hrvatskih država. U jednoj od njih živi HDZ. HDZ-ova je bila blještava što je sasvim razumljivo ako znamo u čijim je rukama erar.

Druga Hrvatska bila je u Vukovaru gdje su „nepoželjni“ obilježili stotu godišnjicu rođenja Franje Tuđmana. Tu su komercijalne televizije bile korektnije i dale veći prostor „nepoželjnima“. Ipak, važna je gledanost. Oni su kazali ono što priliči građanima koji poštuju doprinos Franje Tuđmana u ostvarenju hrvatske samostalnosti. Oni su korektno kazali kako je obilježavanje moralo biti ne-stranačko jer je doprinos Franje tuđmana izvan bilo kojeg stranačkog okvira. Mnogi su dali sve što su imali kako bi se ostvarila samostalna i slobodna država. Nisu bili članovi HDZ-a koji našem premijeru toliko znači da je sve ostalo manje bitno da ne kažem nevažno. „Nepoželjni“ nisu kazali, a morali su, kako nismo ni samostalni ni slobodni. Međutim, to je jedna druga priča.

Današnji politički dan pokazuje kako se transformacija svodi na produbljivanje razlika unutar hrvatskog društva. To je opasna priča koja zabrinjava tim više što su pred nama teška i izazovna vremena. Stanje u Hrvatskoj je daleko od dobrog. Što više, daleko je od prihvatljivog. Možemo pričati što hoćemo, ali „kruta zbilja srušila je bajku“. Hrvatski građani su danas ugrožena skupina. Danas je četvrtina hrvatskih građana na rubu ili u siromaštvu. Tu smo u samom vrhu EU. Sutra će ih biti znatno više. U tim i takvim uvjetima, kako je govorio predsjednik Franjo Tuđman, moramo voditi brigu kako održati socijalni mir. Pomoć iz Bruxellesa i inflacija donose znatne prihode. Međutim, rat je u Europi, inflacija je globalna pa bi, u interakciji jednog i drugog, mogla presušiti pomoć Bruxellesa. Postavlja se pitanje koliko je Hrvatska sposobna riješiti postojeće probleme bez tuđe pomoći. Inflacija je opaka neman. Ne treba zaboraviti da inflacija u tržišnoj državi povećava pomor nekonkurentnih tvrtki što povećava trajnu nezaposlenost. Osim nekoliko, sve su hrvatske tvrtke nekonkurentne. Lako je u dobrim vremenima voditi zemlju. Treba u lošim vremenima donositi prave odluke. Život na „bruxellesovim aparatima“ je rješenje dok teče obilna pomoć. Pomoć je kao i droga. S vremenom povećava se potreba i moguće ju je zadovoljiti sve većom količinom droge.